

Vlastně,
 Buddha to vždy říkal,
 že ze všech charit,
 dávat pravé učení je
 ta nejlepší charita ze všech,
 ale musíme si být jisti,
 že tomu rozumíme.
 Víte co myslím?
 Ne, že mateme ostatní,
 kteří by pravděpodobně
 bez nás rozuměli lépe.
 Není to tedy jen tak,
 že Budha řekl,
 budete-li studovat tuto Sútru
 a vysvětlovat ji ostatním,
 budete mít mnoho zásluh,
 pospěšte si, jděte
 a vytiskněte toho hodně
 a dávejte to všem.
 Dobrá, měl na mysli,
 že když někdo dodržuje
 a studuje tuto Sútru
 a vysvětluje ji ostatním,
 znamená to,
 že již porozuměl.
 Již dosáhl
 této Sila Paramita,
 dokonalosti nesobeckosti,
 nesobecké vlídnosti.
 Ano, to je velice obtížné.
 Dodržovat a studovat
 a vysvětlovat ji ostatním.
 To znamená, že je ten
 člověk již téměř
 jako Buddha
 nebo jako Buddha sám,
 aby rozuměl Buddhovi, ne?
 A dosáhl úrovně
 nesobecké vlídnosti,
 kterou jsme zde zmiňovali,
 nejen aby četl jako papoušek
 nebo to přeříkával
 jako magnetofon.
 To je jiné.
 Ujistěme se tedy,
 že tomu všemu rozumíme.
 Pán Buddha pokračoval,
 „Nemysli si Subhuti,
 že Tathágata...
 Víš, co je to Tathágata?

Znamená to Buddha.
 Znamená to Mistr,
 osvícený člověk,
 je to jen jiný titul,
 který se dává Buddhovi,
 osvícenému člověku.
 ...Tathágata se považuje za:
 „Budu zachraňovat
 lidské bytosti.“
 To by byla degradující
 myšlenka. Proč?
 Protože skutečně žádné
 citící bytosti nepotřebují
 Tathágatou zachránit.
 Kdyby nějaké citící bytosti
 měli být vysvobozeny
 Tathágatou,
 to by znamenalo,
 že Tathágata přechovávala
 ve své mysli
 svévolné koncepty,
 jako:
 člověk sám,
 ostatní, žijící bytosti
 a vesmírné Já.
 Buddha tedy Subhutimu řekl,
 že v jeho mysli není
 koncept vysvobození,
 pomoci někomu
 nebo záchrany někoho.
 Ne. Skutečně je to tak.
 „I když se Tathágata
 zmiňuje o něm,
 on nenosí ve své mysli
 žádnou takovou myšlenku.
 Jen pozemské
 lidské bytosti myslí na
 individuálnost,
 jako osobní majetek,
 Subhuti.
 Dokonce výraz
 „pozemské bytosti“,
 jak ho používá Tathágata,
 neznamená, že v jeho
 mysli jsou nějaké
 takové bytosti.
 Používalo se to jako
 řečnický výraz.
 Když Buddha učil své žáky
 musel se na něco odvolat,

aby tomu rozuměli,
 říkajíc, dobrá, tady je učitel,
 tam jsou žáci,
 a tam jsou citící bytosti.
 Ale ve své mysli,
 ve svém srdci nemá o těchto
 věcech ani zmínku.
 Nepřemýšlí takto.
 Ani tak nepotřebuje
 přemýšlet.
 Nikdy tak přemýšlet
 nepotřeboval.
 Vše přichází od Buddha,
 velice přirozeně, jednoduše
 a jen v jednotě
 se všemi bytostmi.
 Je velmi obtížné
 tyto věci vysvětlit.
 Přestože se Buddha velice
 snažil to vysvětlit,
 ale nejsem si jistá,
 zda tomu bude mnoho lidí
 rozumět, protože musíte
 dosáhnout té úrovně
 porozumění, jednoty,
 úrovně Buddha,
 pak budete rozumět
 tomu, co myslel.
 Stejně jako Ježíš,
 když se někdo dotkl
 jeho pláště a řekl:
 „Pán mě uzdravil.“
 On řekl: „Tvá víra
 tě uzdravila.“ Nebo,
 „Můj Otec to vykonal.“
 On nemá žádnou mysl, žádné
 ego, nic, čeho by se držel,
 žádný jev, žádný fenomén,
 žádný zázrak,
 žádné výjimečné věci,
 které se udály zde nebo
 v celém vesmíru, kdekoli.
 Jeho mysl je zcela
 prostá takových konceptů,
 jako když my si myslíme,
 mělo by to být tak,
 mělo by to být tak.
 Buddha nikdy na nic
 nemyslel.
 Všichni říkají,

Buddha vyléčil toho člověka
a Ježíš vyléčil toho člověka,
ale Mistr by takový koncept
v srdci neměl.
Možná by řekl,
„Dobrá, dobrá, ano.“
Ale v jeho srdci
nejdou takové věci,
že si říká, že je Buddha,
že vyléčil toho člověka,
vysvobodil toho člověka.
On tak nepřemýšlí.
Žádné takové věci
neprobíhají
v Buddhově mysli,
v mysli osvíceného člověka.
Pán Buddha pokračoval,
„Subhuti, pokud žák věnuje
charitativní dary
o velikosti sedmi pokladů,
které by naplnily
tolik světů jako je
zrnko písku
v řece Ganze...“
To je hodně!
Hodně, hodně.
„A pokud jiný žák
realizoval zákon
nepřítomnosti ega všech věcí,
tím dosáhl
naprosté nezištnosti.
Nezištný žák získá
více požehnání a zásluh
než ten, který praktikoval
pouze vnější charitu.“
Samozřejmě.
My už to víme, že?
Dobrá, dobrá.
Jste tak chytří!
„A proč?“
zeptal se Buddha,
„Protože Bódhisattva
Máhasattva se nedívá na
jejich požehnání a zásluhu
jako na soukromý majetek.“
Vidíte, dva žáci, řekl.
Jeden z nich má hodně,
hodně a hodně
peněz a bohatství
a stále dává a dává a dává,

dává nekonečně na charitu,
dělá charitativní činy
a ten druhý dosáhl
nezištné úrovně osvícení.
Ten druhý má
mnohem více zásluh,
než ten, který dává
nesmírné bohatství
všem bytostem ve vesmíru.
Představte si to.
Protože ten, co dává,
stále myslí na to,
že dává a ...
nicméně, jsou to stejně
stále materiální věci.
A ten,
který dosáhl buddhovství,
je na tom mnohem lépe.
Vidíte?
Ten je pak vysvobozen
a všechny koncepty
ohledně rozdílu mezi
„já“ a „ty“ se ztrácí.
On dosáhl jednoty
se všemi bytostmi.
Ovládá vesmírné zákony.
Bude pak vyzařovat
požehnání, lásku, sílu,
zásluhu, vším obdaruje ty,
se kterými je spojený.
I v případě, že nedal
nikomu ani korunu,
ale dává sílu požehnání.
Ten člověk pak díky tomu
požehnání může dokonce
také zbohatnout.
Víte, co myslím?
Například, někdy jdete
navštívit osvíceného Mistra.
Osvícený Mistr,
například Kabír,
neměl žádné peníze,
musel si peníze
dokonce půjčovat nebo
nějaký jiný Mistr,
nemají peníze,
aby vám je dali.
Možná vám nedají nic,
ale odnesete si domů
hodně požehnání.

A díky tomu požehnání
jste více osvíceni.
Pak, čím více jste osvíceni,
tím inteligentnější jste
a šťastnější jste
a pak prostě
vyděláte více peněz.
Ale samozřejmě,
možná vás nenapadne,
že je to požehnání od Buddhy
nebo od Síly Mistra.
Pamatujete si na ten vtip,
který jsem vám posledně
říkala, chlap se modlí,
aby během dopravní
špičky našel místo na
parkování a spěchá
na důležitou schůzku?
Modlil se,
„Prosím Pane,
jen mi dej místo
k zaparkování,
a já budu chodit každý den,
celý život do kostela!
Každou sobotu celý život!“
A pak, jako zázrakem,
se před ním objevilo
místo k zaparkování
a řekl: „Nevadí Pane,
už jsem ho našel!“
„Nedělej si starosti,
zvládl jsem to sám!“
To je typické.
Tak to tedy chodí.
Vidíte tedy,
osvícený člověk dává mnoho,
přestože nic nedává,
stále dává hodně.
Vždy. To je také stejné,
někdy jsem vám vyprávěla
o zvířatech, že také
žehnají svým majitelům
nebo těm, kdo jim pomáhá.
Žehnají také neviditelně.
A pak najednou vyhraje
v loterii nebo jste
byli náhle povýšeni
a nevíte proč.
Nikdy byste to nepřipisovali
osvícené osobě

nebo svatému,
který je s vámi ve styku
nebo těm
velice laskavým zvířatům.
Nebudete to vědět,
pokud nemáte
duchovní sílu.
Pokud nemáte intuici
ohledně těchto věcí,
nebudete to vědět.
Přestože to někdy víme.
Víte to?
Ano!
Pokračujme tedy.
Subhuti se zeptal
Pána Buddha:
„Co znamená,
„Bódhisattva-Máhasattva
nepovažují
své požehnání a zásluhy
za soukromý majetek““?
Položil otázku.
Pán Buddha mu tedy
odpověděl: „Jelikož o toto
požehnání a zásluhy
nebylo nikdy usilováno,
žádným chtivým duchem
Bódhisattvy-Máhasattvy,
tím samým duchem tedy
na ně nepohlíží
jako na soukromý majetek,
ale jako na společný
majetek všech
všech žijících bytostí.“
Všech žijících bytostí, ano,
to je správně.
Člověk, který je již
svatý, který již
dosáhl svatosti
nebo Buddhovství...
„Bódhisattva-Máhasattva“
znamená v sanskrtu
velký svatý.
Velký svatý by se nikdy
nemodlil o žádné zásluhy
nebo žádné požehnání nebo
bohatství žádného druhu.
Takže i kdyby to měl,
nezajímal by se o to
v první řadě.

On si uvědomuje,
že je to společný majetek
všem k používání. Proto
pokud něco má,
bohatě to rozděluje,
protože to není nikdy jeho,
v každém případě.
Nikdy, nikdy nechtěl
tyto věci získat a nikdy jim
stejně nepřikládal
žádnou důležitost.
Proto to není nic.
Buď to má, nebo to nemá,
je to stejné.
Proto, když to má,
je to stejné,
jako když to nemá.
A používá to jen
ku prospěch ostatních
nebo svému nebo jeho
rodiny, využije toho
podle potřeby.
Nechce to držet, hromadit
a nechávat si to.
To není vlastnost svatého,
v každém případě.
Je-li někdo takový,
víte, že není svatý.
Prorok Mohamed
vždy ľudom hovoril,
aby jedli vegetariánsky.
Dôkaz o tom môžeme nájsť
všade v Koráne.
Dokonca povedal svojmu
bratrancovi, aby to nejedol:
„Ali, nejedz to prosím.
Nejedz zvieratá.“
Pretože zvieracia kvalita
vstúpi do teba.
„Nejedz to.
Nejedz to.“